

תקות מנחם

גיליון מס'
208

יו"ל לקראת ש"פ דברים
ו' מנחם-אב – "שבת חזון"
הי' תהא שנת עליון

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעני"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר נשים - ב'

מחזור כ"ט שנת הז"ך

בעז"ה יום ד' פרשת דברים ערב "שבת חזון" ג' מנחם-אב הי' תהא שנת עליון - 5770 - ה'פרצת
סיום הלכות גירושין והתחלת הלכות יבום וחליצה (המשך ב')

כ"ח, שכתב למחותנו הרה"ק ר' לוי יצחק מבארדיטשוב לנחמו
על פטירת בנו הרה"ח מאיר ני"ע). "והימים האלה נזכרים
ונעשים" – מידי שנה בשנה נפעלים הענינים של אהרן הכהן,
שבעיקר השפיע שלום, וא"כ איך מתאים שדווקא ביום ההילולא
של אהרן ילמדו דוקא את הלכות גירושין, היפך השלום!
והמענה ע"ז כנראה פשוט, שזהו הקשר של הלכות גירושין
לר"ח אב יום ההילולא של אהרן; כי זהו תוכן הלכות גירושין;
לעשות הכל כדי לבטל שלא יהיה בפועל שום ענין של גירושין בין
איש לאישה (רק דחיית הרע הרוחני) ע"י שמסבירים ומשפיעים
ומשכינים שלום ביניהם, כמנהגו של אהרן הכהן, שהיה רודף
שלום, ואם כבר היה בפועל גירושין ח"ו, אז עושים הכל
ומשפיעים להחזיר השלום ושיקיימו את מצות מחזיר גרושתו.

אב – אהבה

ג. יום ההילולא של אהרן הוא בר"ח מנחם-אב ורואים קשר
בולט ליום זה, כנ"ל שענינו שלום אהבה ואחדות ישראל, וזהו"ע
חודש אב וימי ההכנה לתשעה באב, כי החורבן היה בגלל חיסרון
ב"אהבת ישראל" ושנאת חנם, כמו שאומרת הגמ' במסכת
יומא³, והתיקון לזה וההכנה לבנין ביהמ"ק והגאולה ע"י המשיח
הוא ע"י החיזוק באהבת חנם ואחדות ישראל, ומתאים לענינו
של אהרן "כהן איש חסד" כפי שכתוב בחסידות ובשיחות כ"ק
אד"ש⁴ שענינו של אהרן חסד שלמעלה ממדידה והגבלה – "רב
חסד", שלמעלה מסדר ההשתלשלות [ומקום הסתלקותו
וקבורתו – "הר ההר", שמורה על ריבוי וגודל האהבה]. ולכן יום
פטירתו (שהוא יום היארצייט היחידי שכתוב בתורה, בפרשת
מסעי דאזלין מינה) כתוב בתורה⁵ "בחודש החמישי באחד
לחודש".

ומבאר כ"ק אד"ש מה"מ שאחד – מורה על דרגת האחד
שלמעלה מסדר ההשתלשלות, וחודש החמישי – מורה על דרגת

הגאולה – מחזיר גרושתו

א. בהמשך ונוסף למ"ש בגליון הקודם על הקשר של הלכות
גירושין לפרשת דברים ולתשעת הימים של ההכנה לתשעה (מל'
תשועה) באב;

א' הענינים העיקריים בגירושין, הוא דין מחזיר גרושתו¹.

וענין מחזיר גרושתו יש לו קשר בולט לימים אלה (תשעת
הימים), הימים שלפני והכנה לתשעה באב; כי תכלית הצער
והאבלות על הגלות והחורבן היא כדי להתכונן שיהפכו יימים
אלה לששון ולשמחה ולמועדים טובין ע"י המשיח שמביא
הגאולה השלימה שאז יחזרו בני ישראל לארצנו.

וזהו התוכן הרוחני של "מחזיר גרושתו"; כי מצב עם ישראל
כלפי וביחס להקב"ה בזמן הגלות, הוא מצב של גירושין.
והגאולה בקרוב וחזרת בני ישראל לארצנו היא כמו מצות מחזיר
גרושתו, במצב שלא נטמאה ע"י זרים, שע"כ מדובר בהלכות
אלו.

אהרן – אוהב שלום

ב. שאל אותי אי מאנ"ש;

איך מתאים שבר"ח מנחם-אב, יום ההילולא של אהרן הכהן
שעיקר ענינו היה כמו שכתוב במשנה בפרקי אבות "אוהב שלום
ורודף שלום אוהב את הבריות וכו"ו" (והיה מביא שלום בין איש
לאשתו, כמ"ש רש"י בפרשת חוקת² עה"פ: "ויבכו אותו כל בית
ישראל. האנשים והנשים, לפי שהיה אהרן רודף שלום ומטיל
אהבה בין בעלי מריבה ובין איש לאשתו"), והרי ביום ההילולא:
"כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו . . . כל עמל
האדם שעמלה נפשו בחייו למעלה בבחי' העלם והסתר מתגלה
ומאיר בבחי' גילוי מלמעלה למטה ביום פטירתו . . . ופועל
ישועות בקרב הארץ וכו"ו" (כלי אדה"ז בתניא אגרת הקודש סי'

1 פי"א הי"ב-י"ד.

2 חוקת כ, כט. מאדרי"ן פרק י"ב, וילקו"ש תשס"ד. ועד"ז בפירש"י פרשת
ברכה (לד, ח) בקשר למיתת משה, ששם נאמר בני ישראל, הזכרים (מפרקי רבי
אלעזר פי"ז).

3 ט, ב [להעיר שט"ב – רמז ורי"ת – ט' באב]
4 ספר השיחות היתנשי"א ש"פ מטו"מ ב' מנ"א.
5 מסעי לג, לח.

חדש!

ניתן ללמוד את הדברים גם באינטרנט באתרינו המיוחד והחדש: www.tikvasmenachem.com
להזמנות והערות: 718-773-6609, 718-467-1055 * email: info@tikvasmenachem.com

חדש!

ה-5, שזהו האי שלמעלה מהעולם וסדר ההשתלשלות, שמתבטא ב-4 דרגות (ד' סוגים – דצח"מ שבאים מדי יסודות – ארמ"ע (אש, רוח, מים, עפר) שבאים וכנגד ד' עולמות – אבי"ע (אצילות, בריאה, יצירה, עשיה), שבאים מדי האותיות דשם הוי" – י – ה' – ו' – ה'')) ודרגה ה-5, בסוף פרשת ויגש, היא דרגת ה"אחד" "קוצו של יו"ד" – שלמעלה מהטבע וסדר ההשתלשלות כפי שנאמר: "החמישית לפרעה"⁶ – שבזוהר כתוב בתחילת פרשת ויגש עה"פ: "והקול נשמע בית פרעה", והזוהר אומר ש"פרעה" – הוא דרגה הכי נעלית שלמעלה ממזידה והגבלה, ולמעלה מסדר השתלשלות "דאתפריעו" ואתגליין מיניה כל נהורין".

אהרן – אהבה רבה

ד. ו"אחד" – בנימטריא "אהבה", שהוא יום הקשור באהבת ישראל, ואפשר לומר; שם החודש "אב" – מלי רצון (אבה) ואהבה – כי כל לי אהבה הוא מלי אבה (רצה) כמ"ש⁷ "ולא אבה ה' אלוקיך".

וי"ל – אב הוא ע"ד מ"ש בשיחות כ"ק הרבי הקודם בקשר לאותיות א' ב' ג' ד'; שהר"ת – "אחדות ברכה (גאווה דלות)". וענין האהבה מרומז ג"כ בשם "אהרן" – ר"ת; אהבה רבה. והנ"ץ הארוכה רמו – שהאהבה יורדת מטה מטה עד למטה מן השורה (ליהודים הכי נמוכים).

וענין זה קשור גם בברכת כהנים שהיא המשכת הברכה ממקור גבוה ביותר, שיורדים מטה מטה, ע"י האהבה, כי ברכת כהנים היא באהבה, כמו שהכהנים מברכים "וצונו לברך את עמו ישראל באהבה" [שהמקור לזה הוא מהזוהר כמו שמביא ה"מגן אברהם" בהלכות נשיאת כפיים בשו"ע או"ח ובמדרשים תנחומא⁸ ורבה אומרים שלומדים ענין זה ממ"ש "אמור להם" מלא בוי"ו, היינו שצריכים לברך "בכונת הלב, כדי שתשלים הברכה בהם, לכך נאמר אמור מלא [ובס"א: אמור מלא ונקוד פתח (היינו קמ"ץ)] לומר שצריך אדם ליתן שלום בפה מלא]. ועפ"י אולי נאמר ש"אב" גם מרמז ור"ת (מלבד ר"ת – אחדות (או אהבה) ברכה, גם): "אהרן ברכה".

ואפשר גם לומר; ש"אב" – גימטריא – 3, שהמספר שלש קשור לענין ה"שלום" שמחבר ב' ניגודים [ולכן התורה המשולשת ניתנה ב"חודש השלישי" ו"ביום השלישי", כי "כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם"⁹. והדרגה השלישית היא הדרגה העליונה שלמעלה מהשנים (האלף שלמעלה מהב', ומחברת השנים) שזהו"ע שברכת כהנים היא "ברכה משולשת", וכן מסביר אד"ש שזהו"ע ששנותיו של אהרן – 123¹⁰, (3 שנים יותר מ-120 – שלמות החיים הרגילים "והיו ימיו מאה ועשרים שנה"¹¹, שאלו שנותיו של משה, וה-3 הנותרים מרמזים על הדרגה העליונה שמחברת את ה-2 (מעלה ומטה).

דברים – הבטחת הניצחון

ה. בגליון הקודם (מס' 207) נכתב שהמשך ההלכות "אישות"

6 לי הכתוב ויגש מז, כד.

7 תצא כג, ו.

8 נשא, סוף אות י.

9 רמב"ם סוף הלכות מגילה וחנוכה וסיום הספר השלישי – "זמנים".

10 מסעי לג, לט.

11 בראשית ו, ג [להעיר שפסוק זה נאמר "בשג"ם הוא בשר", "בשג"ם –

גימטריא – משה, ששנותיו 120 שנה].

ו"גירושין" מורה על "עשה טוב, וסור מרע", ותוכן פרשת דברים הוא "סור מרע", כמו שאומר רש"י בתחילת הפרשה "שהן דברי תוכחות", שזהו תוכן הפרשה (והספר) שהוכיחן על כמה וכמה ענינים ומקומות שהכעיסו לפני המקום.

ואולי אפשר לומר שגם בפרשת דברים מוצאים תוכן של עשה טוב; קודם כל המילה הראשונה "אלה"; שמשמעותה גילוי, "אלה הדברים אשר דיבר משה" – גילוי דברי משה, ועד לסיום הפרשה (והכל הולך אחר החיתום) שמשה מתאר את ניצחון המלחמות על סיחון ועוג, ואומר ליהושע: "עניך הרואות את כל אשר עשה ה' אלקיכם לשני המלכים האלה, כן יעשה ה' לכל הממלכות אשר אתה עובר שמה". ומצוה "לא תיראום, כי ה' אלקיכם הוא הנלחם לכם" [שזהו ענין גדול ו"עשה טוב", ומתאים לימי ההכנה לתשעה (תשועה) באב משבת חזון, שכי"ק אד"ש מה"מ כמ"פ אומר שבזמנינו בזמן האבילות צריך להדגיש יותר את הפעולות שמביאות את הגאולה ובונות את בית המקדש, בהוספה בתורה וצדקה ולימוד עניני "בית הבחירה" ובנין בית המקדש.

ומכיון שאישות וגירושין מורים על "עשה טוב" ו"סור מרע", אפשר לפרש במילה "תוכחות" פירוש חיובי; מלשון הוכחה בגילוי של הדברים, שכשאומרים דברים שלא יהיה רק כ"מוסר" כואב, אלא להכיר ולשכנע ולהסביר ולהראות צדקת הדברים והטובה וזהו דרך בחינוך והשפעה, שלא מוכיחים את הזולת והתלמידים, אלא מוכיחים מסבירים ומראים לו הדרך הנכונה והישרה.

וכך גם פירשו הצדיקים ובתורת החסידות את הפנימיות האמיתית של ה"תוכחה" של פר' בחוקותי ופר' תבוא.

ועד"ז גם בהפטרת "חזון" יש את 2 הענינים, דברי מוסר, וחזון וגילוי למעליותא; באמצע הפרק דברי מוסר קשים על מצבם הרוחני, ובהתחלה ובסוף דברי טובה וגילוי; "חזון" – מלי גילוי, "ישעיהו" – מלי ישועה. וכפי שאומר הרלו"צ מבארדיטשוב נ"ע, ורבותינו נשיאנו מצטטים אותו שבשבת זו מראים לכל יהודי את ביהמ"ק השלישי והדבר עושה על כאו"א רושם חזק למעליותא ושיפור בפועל ממש!

ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה

הסיום של הפטרת "חזון"; "ציון במשפט תפדה, ושביה בצדקה!" ואומר כ"ק אד"ש מה"מ שזהו תוכן ומטרת ימים אלה לעשות בפועל ממש, פעולות להביא המשיח והגאולה ובנין ביהמ"ק מי"ד ממש"ש, ואם בכל הדורות עיקר ההדגשה בימים אלה היתה הבכיה והאבילות, עתה ש"הנה זה עומד אחר כתלנו!" יחד עם שמירת דיני "בין המצרים", בתקוה שייבטלו מיד ממש (ואוי ואבוי ור"ל למי שלוקח ע"ע לפסוק דינים לביטול הלכות, שזה בא מישות וגסות, וכמו שאד"ש מה"מ אמר פעמים רבות שהכל צריך להיות ע"פ מורה הוראה שפוסק ע"פ שו"ע) אבל יחד עם זאת ההרגשה והדגש צריכים להיות שהגיע זמן גאולתכם! ולכן עושים פעולות של הוספה בתורה ובמצוות, בלימוד התורה ובנתינת הצדקה, ובלימוד עניני "בית הבחירה" ובנין בית המקדש, ועריכת "סיומים" רבים לחזק ולטעום את רגש השמחה של מצוה שיהפכו ימים אלה בקרוב ממש, וכבר צריכים לחיות ברושם זה.

וגם רואים את השינוי הדראסטי אצל כ"ק אד"ש מה"מ, שפעם

בשנות המ"מים במוצ"ש חזון שרנו אחרי הבדלה כשיצא אד"ש לביתו (ואיני זוכר אם אד"ש הניף את ידו הק' לחיזוק השירה), ולמחרת כשהגיע הרבי אמר להרב לייבל שיחי' גרונר, האם שאלו רב מורה הוראה אם מותר לשיר (ושישאלו זאת גם בקשר לכנס ("דאלי") של ילדי צבאות ה' שעשו). ובשנת תנש"א עודד אד"ש מה"מ כל יום בתשעת הימים את השירה בידו ואפילו בערב תשעה באב שהיה אז ערב שבת, ז.א. שלקראת הגאולה כבר צריכים "לטעום" ולהכין השמחה באופן המותר ע"פ שו"ע [ואולי גם בשנות המ"מים רצה אד"ש מה"מ שרב יורה איך מותר לשיר...].

"תקות" חוט השני¹²

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. ימים אלה יהפכו לשמחה ולגאולה – והגאולה מחזיר גרושתו.
- ב. ר"ח אב יארציט של אהרן הכהן, שעשה שלום בין איש לאשתו.
- ג. אהרן אוהב את הבריות, ותיקון הגלות ובנין ביהמ"ק ע"י תיקון השנאת חנם, אב – אהבה.
- ד. אהרן – אהבה רבה.
- ה. בפרשת דברים – תוכחות וניצחון – סור מרע ועשה טוב.
- ו. אישות – גירושין, עשה טוב וסור מרע.

* * *

סיום הלכות יבום וחליצה והתחלת הלכות נערה בתולה בשבת קודש פרשת דברים "שבת חזון", ו' מנחם אב ה' תהא שנת עליון

ביאת המשיח - יבום

- א. המשמעות הפנימית גם של יבום וגם של חליצה, מורים על ביאת המשיח והגאולה, וכדלקמן; תוכן ימים אלה ימי תשעת הימים, שלפני תשעה באב, ושבת חזון מורים על הגאולה השלימה ע"י מלך המשיח; היעוד והמטרה של ימים אלו שיהפכו לשמחה ולימים טובים בגאולה ע"י מלך המשיח, וכמו שנאמר בנבואת זכריה¹³: "צום הרביעי וצום החמישי וגו' יהיו לבית יהודה לששון ולשמחה ולמועדים טובים וגו'".
- וכהביאור במאמרי חסידות ובשיחות כ"ק אד"ש, שענין זה מורה שכבר עתה מטרת ימים אלה ופנימיותם, הם השמחה והגאולה שיבואו במקומם.
- וכן ענין היבום מורה על גאולת עם ישראל; כי עם ישראל בתקופת הגלות הם כאישה אלמנה כמ"ש בתחילת מגילת איכה¹⁴: "היתה כאלמנה" ואומר ע"ז רש"י ע"פ הגמ'¹⁵:

12 יהושע ב, ח. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "יקו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשוה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

13 ח, ט.

14 א, א.

15 תענית כ, א.

"ולא אלמנה ממש, אלא כאישה שהלך בעלה למדינת הים, ודעתו לחזור אצלה [וכן נאמר על מצב הגלות, "חרפת אלמנותיך"¹⁶].

והגאולה של עם ישראל היא כעין ענין היבום של האלמנה, שנישאת מחדש ויולדת שוב.

תולדות המשיח – ע"י יבום

ב. ותולדות המשיח באים ע"י ענין היבום וכדומה, וכפי שמביא כ"ק אד"ש¹⁷ את מה שאיתא במדרש בבראשית רבה¹⁸, ובירושלמי ריש מסכת יבמות: "יהודה התחיל במצות יבום תחילה"; היינו ע"י שציוה לאונן בנו לקחת את אלמנת אחיו ער, שזה היה ענין היבום כמו שנאמר בפרשת וישב¹⁹: "ויאמר יהודה לאונן בוא אל אשת אחיך ויבם אותה והקם זרע לאחיך".

כמ"ש הרמב"ן שם שכבר אז לפני מתן תורה ידעו החכמים הקדמונים (ולאו דוקא אצל היהודים) את ענין יבום האלמנה ע"י הקרובים, שזו היתה הקדמה ומעין מצות היבום מתרי"ג מצוות [ואז היה מקובל היבום לאו דוקא ע"י האח של הבעל אלא גם ע"י שאר הקרובים הראויים לרשת את הנפטר, שהיה נקרא הגואל של האח האישה והנחלה, כמ"ש בסוף מגילת רות, והם ידעו את גודל היסוד והתועלת שבזה לנפטר, וענין זה נשאר גם בעם ישראל שהקרובים לוקחים ונושאים האלמנה (אם אין בזה איסור, ובאשת האח שאסרה התורה, התיירה רק במקום מצוה).

ואח"כ בפועל יהודה יבם את תמר, שמה נולד פרץ ותולדותיו, עד דוד ומלך המשיח.

ואחרי כן עוד ענינים בתולדות המשיח שבאו ע"י ומעין ענין היבום כמו אצל בועז ורות וכנ"ל ש"יבם" ו"גאלי" אותה, שע"כ כמה דורות אחרי זה נולד דוד אבי המשיח. וכן אצל לוט ובנותיו היה מעין ענין היבום של האבא עם הבנות שע"כ מצאצאיהם נולדו רות המואביה ונעמה העמונית שמצאצאיהן נולד המשיח שהוא מזרע דוד ושלמה [וידוע ההסבר ע"ז שמשיח נולד דוקא ע"י יחוסים "מוזרים" כמו לוט ובנותיו, יהודה ותמר ובוזעו (שגם היה איש זקן מאוד, ולמחרת הוא מת) ורות, ממשל שאת היהלומים הכי יקרים מטמינים במקום אשפה כדי שהגנבים לא יחשבו שנמצא שם מטמון, וכך כדי שהסט"א והס"מ לא יעכבו את לידת המשיח, הוא נולד ע"י ענינים שלגמרי לא יחשבו ששם נמצאת הקדושה הכי עליונה ונעלית, כדי שהס"מ לא יביט ויעכב].

וכנ"ל הגאולה השלימה אחרי מצב הגלות היא מעין יבום הקב"ה את עם ישראל שהיא כאלמנה, ושע"כ כך יהיו ויצמחו תולדות וגילויים חדשים ב"שדה אשר ברכו הוי"ו, בגאולה השלימה. וכמ"ש "והארץ החדשה אשר אני עושה". וכן נאמר על הגאולה²⁰ "הבאים ישרש יעקב יציץ ופרח

16 ישעיה נד, ד.

17 לקרי"ש חכ"ג ע' 322.

18 ספ"ה, ה.

19 לח, ח.

20 ישעיה כז.

ישראל ומלאו פני תבל תנובה".

ואפשר לומר המילה "יבום" עצמה מרמזת על ביאת המשיח וכמ"ש²¹ "יבמה יבוא עליה", ואפ"ל יבום – ר"ת ונוטריקון יבוא משיח!

הגאולה – חליצה

ג. גם ענין ה"חליצה" בפנימיות רומז לביאת המשיח והגאולה שהי' יחלצנו ממיצרי הגלות, וכחנוסח בברכת המזון בשבת "רצה והחליצנו ה' אלוקינו".

12 "תקות" חוט השני

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

א. ימים אלה יהפכו לימי שמחה וגאולה – יבום מורה

על גאולת המשיח את עם ישראל האלמנה.

ב. תולדות המשיח – ע"י יבום, יהודה ותמר, בועז ורות.

ג. הגאולה – חליצה.

* * *

הי' תהא שנת אל על

א. כ"ק אד"ש מה"מ הורה והביע רצונו שכבר בחודשים האחרונים של השנה היוצאת יגידו את הר"ת של מספר השנה הבאה ומשתי סיבות; א) שמדפיסי הלוחות ידעו כבר בזמן איזה ר"ת על השנה הבאה. ב) ע"כ כבר ממשיכים ומביאים עתה הברכות הטובות וההשפעות של השנה הבאה.

ב. זכיתי שאד"ש קיבל את הצעתי בקשר לר"ת של שנת ה'תשנ"ד.

ומעשה שהיה כך; בתחילת הקיץ דשנת ה'תשנ"ג, נכנס מנהל ישיבת "תומכי תמימים" המרכזית ד"בית משיח – 770 הרה"ת דוד שיחי' רסקין למשרד הישיבה ב-770, ואמר שכ"ק אד"ש רוצה שיציעו הראשי תיבות על מספר השנה הבאה ה'תשנ"ד [הרב רסקין היה צריך לדעת כי אד"ש היה מורה לאחיו הרב לייבל ז"ל שליח הרבי במרוקו (שהדפיס כל שנה לוח עם תרגום לערבית) והרבי הורה לו כל שנה איזה ר"ת לכתוב] והיו כמה הצעות וזכיתי שאד"ש קיבל את הצעתי: "הי' תהא שנת נפלאות דגולות" [כי בתשנ"ג היה הר"ת: "הי' תהא שנת נפלאות דגולות", ואד"ש אמר שרוצה שיגידו גם את הה' ת' – הי' תהא] וגם בשנים אח"ז כו"כ פעמים התקבלה הצעתי בקשר לר"ת.

ג. וע"כ רציתי להציע בעז"ה הר"ת לשנה הבאה ה'תשע"א [בשנה זו הצעתי הר"ת: "הי' תהא שנת עליון"; כי כ"ק אד"ש מה"מ רוצה שהר"ת של השנה יהי ענין "עוצמת" שקשור לניסי הגאולה, כמו בשנות המ"מים הורה אד"ש שהמ' – הוא ר"ת משיח, ובשנות הנו"נים – ניסים, נפלאות (ולכן ב-ס'; הצענו הר"ת סגולות). ו"עליון" מורה על הפסוק "ולתתך עליון על כל הגוים אשר עשה לתהילה לשם ולתפארת" שזה יתקיים בשלימות בביאת המשיח והגאולה.

והכי קרוב לזה היה אפשר לומר: "הי' תהא שנת א-ל עליון", אבל מכיון שאי אפשר שיהיה כתוב שם ה' בחוצות.

ולכן ברצוני להציע את הר"ת לשנה הבאה; "הי' תהא שנת אל על"; ע"פ הפסוק שכתוב בהפסרת ויצא (הושע יא, ז): "ועמי תלואים

למשותבי ואל על יקראוהו". ומפרש הרד"ק (ועוד מפרשים) זו"ל: "יקראוהו הנביאים תמיד לשוב אל אל עליון ית". היינו שאל על פירושו אל הקב"ה.

אל על בגשמיות וברוחניות!

ד. כמה פעמים כשהבאתי אל כ"ק אד"ש מה"מ אל "שליחות מצוה לצדקה" [להעיר שכך קרא כ"ק אד"ש לחלוקת דולרים] את הנהלת ופקידי חברת התעופה "אל-על", וכ"ק אד"ש אמר להם: "שיהיה אל-על בגשמיות וברוחניות!..." [וכשומר "אל על" עשה בידו תנועה כלפי מעלה!].

ה. כשיצאו לכבוד שבת החוברות "לקוטי שיחות" שהגיה כ"ק אד"ש מה"מ, בקשו ממני עסקני אנ"ש בארה"ק לבקש מהנהלת חברת "אל על" כאן שיסכימו לקחת במטוס את חבילות הלקוטי שיחות כדי שיספיקו להגיע לכבוד שבת למושבות אנ"ש בארץ הקודש [זה היה לפני עידן הפאקס והאימייל, וע"י משלוחים אלו הגיעו השיחות לבתי כנסת אנ"ש ברחבי ארה"ק עוד לפני שחולקו כאן ב-770] וכשפניתי ע"כ להנהלת אל-על הם כמובן מיד הסכימו (הם אסירי תודה לרבי על כל פעולות המבצעים איתם) אבל הם ביקשו שידיפסו על החוברות: "מוטס לארה"ק ע"י אל-על" [הם כמובן לא אמרו זאת בתור תנאי, אבל אנו לא יכולנו לסרב לזה כשהם היו כ"כ אדיבים], אבל "פחדנו" לשאול ע"כ את הרבי משתי סיבות, שיש לזה קצת טעם מסחרי ו"פרסומא", וטעם ציוני ולא ידענו מה לעשות. והמוכיר הרב לייבל שיחי' גראנער (שתמיד מסור מאד לאד"ש וסיפר כל דבר שידוע) סיפר על הצעה לרבי כדי "לבדוק" ולראות התגובה. ואד"ש אמר לו בזה"ל: "איזו וועמען ארט דאס!" (=אז למי זה איכפת!) ומאז הודפס הנוסח הנ"ל על כל הליקוטים.

ה"מופתים" בטבע

סיפר לי השבוע ד"ר פלדמן, שהיה א' הרופאים של הרבי ובבית הרב; פעם היתה תקופה בשנות המ"מים שהרבה ילדים מאנ"ש בשכונה חלו בדלקת המוח, והלך והתפשט ולא הפסיק, והרופא התאונן ע"ז בפני הרבי. והרבי אמר לו: "בימים הקרובים המזג אויר ישתפר, והמצב ישתפר וישתפר!" [והד"ר מסביר שבדרך הטבע אין למחלה זו קשר למזג האויר, אלא שהרבי לא רצה לתלות הברכה ב"מופת" שלו, רק כאילו "להלביש" בטבע]. ומאז ועד היום הזה יותר לא חלו ילדים בזה ב"ה.

ליכות

הרך הנימול נתן בן חיה שיינא מיכלא שיחי' שנכנס לבריתו של אאע"ה ביום ד' פרי דברים ג' מנחם-אב הי' תהא שנת עליון – 5770 – ה'פרצת שיזכו הוריו לגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים מתוך בריאות אושר שמחה ונחת מכל יום ויגדל חי"ל בצבאות ה' ויזכו לראות קבלת פני מלך המשיח מיי"ד ממ"ש, נאו! נדפס ע"י הוריו קלונימוס קלמן הלוי וזוגתו שיחי' וויינפעלד

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהכ"ניס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!